

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 24628/2023
09.11.2023. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босилковића, председника већа, Бранке Дражић, Драгане Бољевић, Радославе Мађаров и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиоца Индустрија млека и млечних производа „Имлек“ а.д. Београд, чији је пуномоћник Ана Никшић адвокат из ..., против туженог АА из ..., чији је пуномоћник Милан Сучевић адвокат из ..., ради предаје у посед, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6276/21 од 15.09.2022. године, у седници одржаној дана 09.11.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6276/21 од 15.09.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 6276/21 од 15.09.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по ревизији.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 6276/21 од 15.09.2022. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Трећег основног суда у Београду П 2212/19 од 29.09.2020. године у првом и другом ставу изреке којима је обавезан тужени да преда у посед тужиоцу горњи део катастарске парцеле .. КО ... у укупној површини од 84 ара 25 м², који се налази уз ауто-пут Београд-Нови Сад, испражњен од лица и ствари и да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 171.100,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је, због погрешне примене материјалног права, благовремено изјавио ревизију предвиђену чланом 404. ЗПП (посебна ревизија).

Тужилац је у одговору на ревизију предложио да се иста одбаци као недозвољена или одбије као неоснована, а тужени обавезе на накнаду трошкова поступка поводом тог правног лека.

Предмет спора је захтев за предају дела катастарске парцеле .. КО ..., градског грађевинског земљишта у државној својини са правом коришћења тужиоца. Тужени је у поседу спорног дела наведене парцеле на основу уговора о купопродаји које је у периоду од 2005. – 2007. године закључио са продавцима – физичким лицима запосленим код правног претходника туженог, којима је њихов послодавац делове парцеле уз одговарајућу накнаду дао на привремено коришћење за пољопривредне сврхе, за период од 99 година.

Нижестепени судови су о основаности тужбеног захтева одлучили применом члана 37. Закона о основама својинскоправних односа, са образложењем да су уговори о купопродаји делова земљишта које је тужени закључивао са продавцима – привременим корисницима земљишта ништави, зато што су противни члану 84. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, број 47/03), а уговоре о привременом коришћењу земљишта, закључене са лицима која су те делове продавали туженом, тужилац је раскинуо једностраном изјавом.

По оцени Врховног суда, посебна ревизија туженог у овом спору није дозвољена. Посебна ревизија је изузетно правно средство које се може користити када се другостепена пресуда не би могла побијати ревизијом. То правно средство дозвољено је под условима из члана 404. став 1. ЗПП, односно ако постоји потреба да се размотре правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, уједначи судска пракса или да ново тумачење права. Испуњеност ових услова, сагласно ставу 2. наведеног члана, цени Врховни суд у већу од пет судија.

У овом спору нема правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана. Уз ревизију нису приложене правноснажне пресуде донете у истим или битно истоветним чињеничноправним споровима које би, због другачијег пресуђења, оправдавале потребу одлучивања о посебној ревизији туженог ради уједначавања судске праксе.

Наводи ревидента не оправдавају ни потребу за новим тумачењем права. Право коришћења штити се на исти начин као и право својине. Дакле, као што власник ствари може тужбом захтевати од држаоца повраћај ствари (члан 37. Закона о основама својинскоправних односа), тако и носилац права коришћења има то исто право. Спорно земљиште је неизграђено остало грађевинско земљиште, у смислу члана 75. став 3. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, број 47/03 и 34/06), односно члана 88. став 3. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, број 72/09... 62/23). Према члану 84. став 4. Закона о планирању и изградњи важећег у време када је тужени закључивао уговоре о купопродаји делова предметне парцеле (са започетим објектима – темељима), право коришћења било је у промету. Међутим, сагласно тој одредби, право коришћења неизграђеног осталог грађевинског земљишта може стављати у промет само његов ранији сопственик, пошто се решењем надлежне општинске управе утврди његово право коришћења, а не и лице коме је земљиште дато на привремено коришћење. Одредба члана 68. Закона о облигационим односима уређује споразумни раскид формалних уговора и она се не може применити на једнострану изјаву тужиоца о раскиду уговора о привременом коришћењу земљишта, дату у писаној форми.

Ревидентови наводи да је правноснажна пресуда неизвршива јер део спорне парцеле који је дужан предати тужиоцу није јасно одређен (мерама и границама), нису од значаја за оцену дозвољености његове посебне ревизије. Тим наводима се у суштини указује на учињену битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, која није законски разлог за посебну ревизију.

Из наведених разлога, на основу члана 404. ЗПП одлучено је као у првом ставу изреке.

Ревизија туженог није дозвољена ни на основу члана 403. став 3. ЗПП. Вредност предмета спора је у поднетој тужби одређена у износу од 150.000,00 динара (члан 33. став 2. ЗПП), што је очигледно ниже од вредности која је по наведеној законској одредби меродавна за дозвољеност ревизије.

Због тога је, на основу члана 410. став 2. тачка 5. и члана 413. ЗПП, одлучено као у другом ставу изреке.

Трошкови одговора на ревизију, по оцени Врховног суда, нису били нужни. Зато је захтев тужиоца за њихову накнаду одбијен и применом члана 165. став 1. у вези члана 154. ЗПП одлучено као у трећем ставу изреке.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић